

РЕШЕНИЕ

№ 126

гр. Кюстендил, 13.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мая Анд. Миленкова

при участието на секретаря Даниела Й. Кирилова
като разгледа докладваното от Мая Анд. Миленкова Административно наказателно дело № 20211520201034 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление /НП/ № 20-1139-000054, издадено на 22.01.2021г. от Началник с-р "Пътна полиция" към ОД на МВР - град Кюстендил, упълномощен със заповед № МЗ 81213-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи, с което на АН. АС. П., с ЕГН – ***** от гр.Кюстендил е наложено административно наказание на осн. чл. 184, ал.3 от ЗДвП – „ глоба“ в размер на 20 лева, за нарушение по чл. 113, ал.1 от ЗДвП.

Процесуалният представител на жалбоподателя оспорва изцяло атакуваното НП като неправилно и незаконосъобразно.

Въззиваемата страна – Началник група, с-р "Пътна полиция" при ОД МВР Кюстендил, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

На 11.01.2021 г. около 07:30 ч. жалбоподателката П. тръгнала за работа. Приближавайки кръстовището, образувано от улиците „Цар Освободител“ и „Шейново“, тя предприела действие по пресичане на ул. „Цар Освободител“, като се движела по пешеходна пътека тип „зебра“. Времето било мрачно и дъждовно. Докато пресичала пътното платно П. била блъсната от лек таксиметров автомобил, управляван от Емил Ковачки. За реализираното ПТП е подаден сигнал в ОД МВР Кюстендил. На място

пристигнал патрул на сектор „пътна полиция“, в състав А.З. и С.А.. По данни на водача на лекия автомобил св. З. съставил АУАН на жалбоподателката, в който описал, че тя е пресичала пътното платно не на обозначеното за това място – пешеходна пътека тип “Зебра“, а на намиращата се в близост маркировка, обозначаваща „велосипедна пътека“.

Описаното, като неправомерно, поведение на пешеходката, св. З. квалифицирал като нарушение по чл. 113, ал.1 от ЗДвП. АУАН е съставен в присъствието на св. – С.А., който не е очевидец на извършването на нарушението.

На място е съставен АУАН и на водача на лекия автомобил, спрямо който обаче е образувано ДП, приключило с внесено в съда за одобрение споразумение за извършено престъпление по чл. 343, ал.3, пр. последно, б.“а“, вр. с ал.1, б.“б“, пр.2, вр. с чл. 342, ал.1, пр.3 от НК. Според обвинението в престъпление, за което Ковачки се е признал за виновен, той, управлявайки лек автомобил не е забелязал и не е спрял управлението от него автомобил, за да пропусне преминаващата по пешеходна пътека тип “зебра“ пешеходка А.П., блъснал я е с предната част на автомобила и с това ѝ е причинил, по непредпазливост, средна телесна повреда.

Въз основа на съставения и връчен на жалбоподателката АУАН, на 22.01.2021 г. Началникът на сектор Пътна полиция при ОДМВР Кюстендил издал атакуваното НП, като е санкционирал П. на осн. чл. 184, ал.3 от ЗДвП с административно наказание „глоба“ в размер на 20 лева.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване акт, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, същата се явява частично ОСНОВАТЕЛНА. За да достигне до този извод, настоящият съдебен състав съобрази следното:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал.2 НПК и т.7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС/, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции - констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност.

Административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-

годишен срок от извършване на нарушението. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в 6 - месечния преклузивен срок. Ето защо са спазени всички преклузивни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя от формална страна.

Настоящия съдебен състав намира, че в случая се касае за допуснати от административно наказващия орган особено съществени нарушения на императивни разпоредби от ЗАНН, наличието на които сами по себе си обуславят отмяната му, без да се налага произнасяне по същество по предмета на спора.

На първо място: при извършената служебна проверка, съдът констатира и нарушение на процедурата по съставяне на АУАН. Чл. 40, ал.1-4 ЗАНН предвижда в присъстването на кои лица се съставя акта. Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал.1 от ЗАНН, акта за установяване на административно нарушение следва да бъде съставен в присъствието на свидетели, присъствали при извършване на нарушението, а именно лицата, възприели пряко и непосредствено един или повече елементи от състава на нарушението и/или личността на нарушителя, и които в най-голяма степен биха могли да допринесат за изясняване на обективната фактическа обстановка. Втората категория са - свидетели, присъствали при установяване на нарушението, а именно лицата, възприели факти и обстоятелства относими към датата, мястото и условията, при които съответният контролен орган е възприел елементи от състава на нарушението или данни за неговия извършител, и чиито показания биха могли да дадат ясна представа за това, дали възприетите факти и обстоятелства са надлежно обективирани в акта. Третата - свидетели, присъствали при съставяне на акта, а именно това са лица както от посочените по-горе две групи, така и лица, които не са възприели нито факта на извършване на нарушението, нито условията, при които то е било установено, а единствено обстоятелствата, свързани с реда на изготвяне на акта. Прибягването до последната група свидетели е винаги по изключение, поради което законодателят е предвидил императивно да са двама. Последното именно дава гаранция на уличеното лице за законосъобразност на започналото административнонаказателно производство и за да не възникнат съмнения в обективността и безпристрастността на актосъставителя.

Когато липсват такива свидетели – очевидци, актът следва да бъде съставен в присъствието на други двама свидетели, като това обстоятелство съгласно нормата на чл. 40, ал.3 от ЗАНН, се отразява изрично в самия акт.

Видно от показанията на актосъставителя З., той и колегата му са били изпратени на местопроизшествието по сигнал за реализирано ПТП. Според заявеното от тях, при даването на показания в хода на съдебното следствие, на място е имало очевидци. Въпреки това, АУАН е подписан единствено от свидетеля А., колега на актосъставителя, който също няма лични възприятия от ПТП, в частност от правно значимия съставомерен за соченото нарушение факт – къде точно се е движела жалбоподателката в момента, в който е блъсната от автомобила.

В конкретния случай, при съставянето на АУАН е нарушена разпоредбата на [чл. 40 от ЗАНН](#).

Административно наказващият орган пък от своя страна, не е изпълнил задълженията си по [чл. 52, ал.4 от ЗАНН](#), като е следвало преди да се произнесе по преписката, респективно преди да издаде наказателното постановление, да провери АУАН, с оглед неговата законосъобразност и обоснованост, а при необходимост и да извърши допълнително разследване на спорните обстоятелства.

Във връзка с това си задължение и при възможността да се извърши допълнително разследване, свързано с установяване на очевидците и снемане на техни обяснения, АНО е следвало да не издава наказателно постановление до изясняване на всички правнозначими факти.

Поради изложеното съдът намира, че в настоящото производство не се установява по категоричен начин дали действително е извършено от обективна и субективна страна нарушението, визирано в [чл. 113, ал. 1 от ЗДвП](#).

В тази връзка следва да се има предвид, че актовете за установяване на административни нарушения нямат обвързваща доказателствена сила, т. е. отразеното в акта не се счита за доказано. Това произтича от разпоредбата на [чл. 84 от ЗАНН](#), която препраща към НПК, а съгласно [чл. 16 от НПК](#) обвиняемия (в случая нарушителя) се счита за невиновен до доказване на противното. Това означава, че в тежест на административнонаказващия орган (по аргумент от [чл. 84 ЗАНН](#) във връзка с [чл. 103, ал. 1 НПК](#)), тъй като именно той е субекта на административнонаказателното обвинение, е да докаже по безспорен начин пред съда, с всички допустими доказателства, че има административно нарушение и че то е извършено виновно от лицето, посочено като нарушител. Ако това не бъде доказано пред съда, то НП следва да бъде отменено като неправилно, тъй като не е доказано извършването на нарушението, респективно нарушенията. Действително съществува разпоредбата на [чл. 189, ал. 2 от ЗДвП](#), според която, редовно съставените актове по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното. Следва да се посочи също така, че при преценката си дали да се издаде НП административно-наказващият орган се основава на фактическите констатации на акта за установяване на административно нарушение, които при условията на [чл. 189, ал. 2 ЗДвП](#) (ако са редовно съставени) и в рамките на производството по налагане на административни наказания се считат за верни до доказване на противното. От друга страна, по силата на [чл. 16 от НПК](#) (презумпцията за невиновност на обвиняемия, в случая нарушителя) и [чл. 14, ал. 2 от НПК](#) (доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила) във връзка с [чл. 84 ЗАНН](#), в съдебното производство тези констатации в АУАН нямат обвързваща доказателствена сила. Тази позиция категорично е застъпена и в задължителното за съдилищата Постановление № 10/1973 г. на Пленума на ВС на Републиката. В този смисъл, съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез допустимите от закона доказателства дали е извършено административното нарушение и дали от лицето посочено за нарушител и обстоятелствата, при които е

извършено. По делото не се събраха безспорни и категорични доказателства, от които да се установи, че жалбоподателката е осъществила визираното в АУАН и НП нарушение.

Съставомерно за това нарушение е мястото, на което е пресичала платното за движение.

Твърдението в АУАН и НП, че това е станало не на предвиденото по закон място – пешеходна пътека тип „Зебра“, а на „велосипедна пътека“, не само че не се доказва в хода на съдебното следствие, а категорично се опровергава от материалите по приобщеното НОХД № 809/2021 г., по което дело обвиняемият се е признал за виновен, за това че на инкриминираната дата и час е не е пропуснал преминаващата на пешеходна пътека тип „зебра“ пешеходка А.П. , блъснал я е и ѝ е причинил средна телесна повреда.

Липсата на категорични доказателства, в подкрепа на обвинителната теза и като се има предвид, че в административно наказателното производство тежестта на доказване лежи върху административно-наказващият орган, следва да се приеме, че нарушението, описано в НП, е недоказано и по тази причина същото следва да бъде отменено изцяло.

Воден от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Кюстендилският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 20-1139-000054, издадено на 22.01.2021г. от Началник с-р "Пътна полиция" към ОД на МВР - град Кюстендил, с което на АН. АС. П., с ЕГН – ***** е наложено административно наказание на осн. чл. 184, ал.3 от ЗДвП – „ глоба“ в размер на 20 лева, за нарушение по чл. 113, ал.1 от ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му до страните пред Административен Съд -Кюстендил по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____